

forskellige Bidrag. Staten har saaledes opretholdt det kgl. Teater, og jeg mindes en Udtalelse af en bekendt Venstremand, der i sin Tid i Folketinget sagde, at nogle af sit Livs bedste Øjeblikke havde han haft i det kgl. Teater.

Jeg tror nu ikke, den højtærede Minister har været heldig med den Maade, hvorpaa Forslaget er formuleret. Det forekommer mig, at naar man saaledes skærer alt det, man kalder Forlystelse, over een Kam, beskatter det alt sammen paa samme Maade, saa rammer man ved Siden af, hvor man vil ramme, og rammer de Institutioner, som skulle have en opdragende og forædlende Betydning, lige saa stærkt som de Institutioner, der kun virke til egen Fordel og snarere gøre Skade i Stedet for Gavn. Jeg tror, at dette Forslag maatte kunne formuleres paa en bedre og mere hensigtsvarende Maade. Det er jo en bekendt Sag, at Teatrene i Provinserne have en haard Kamp at bestaa og sikkert ikke ville kunne bære de 15 pCt., det her er Tanken at ville paalægge dem. De kunne sandsynligvis slet ikke bære nogen Afgift. Ligeledes kniber det jo ofte at faa Udgifterne dækkede ved Afholdelsen af den Art Koncerter, som foregaa uden Servering, hvor det altsaa kun er Kunsten, der dyrkes. Det er jo ganske rigtigt, hvad den højtærede Finansminister sagde, at man kun vanskeligt kan drage et retfærdigt Skel i Loven, et Skel, der trækker en bestemt Linie mellem de forskellige gode og mindre gode Forlystelser. Jeg kan ganske indrømme, at den højtærede Minister har Ret, naar han sagde, at der undertiden præsteres Ting selv paa de store Teatre, som ikke kunne komme ind under Betegnelsen god og sund Kunst, Arbejder, som gaa mere i Retning af Varieté-Forestillinger end i Retning af god Kunst, men jeg tror, at det er et stort Spørgsmaal, om vi forbedre Situationen ved at lægge en saadan Skat paa dem, som den højtærede Finansminister tilsigter. Jeg tror, at de Herrer, der ere Ledere af disse Teatre, let ville fristes til netop at gaa den modsatte Vej for at skaffe Penge i Kassen ved at præstere saadanne Arbejder, som desværre trække et stort Publikum til Huse, og som netop kunne sættes i Klasse med Varieté-, og det endda med daarlige Varietéforestillinger.

Der er af et æret Medlem, som repræsenterer vort Parti i det andet Ting, gjort Forsøg paa at faa Loven omformet paa en saadan Maade, at den blev mindre trykkende for Teatrene derved, at der, saa vidt gørligt, blev gjort et Skel mellem bedre og mindre gode Forlystelser. Dette

ærede Medlem har stillet Forslag om, at Grænsen skulde drages saaledes, at de Forestillinger, der gaves med kongelig Bevilling, bleve en Klasse for sig, medens de Forestillinger, der gaves med Politimesterens Tilladelse, bleve en Klasse for sig. Jeg tror, at dette er et ganske brugeligt Grundlag. Selvfølgelig kan det ikke udelukkes, at der paa de Teatre, som have kgl. Bevilling, af og til kan præsteres en Forestilling, som ikke burde opføres af et saadant Teater, men i det store og hele tror jeg, at en saadan Grænse kunde være acceptabel, og til lige finder jeg ogsaa, at det Forslag, der er fremsat af dette Mindretal, var en ganske god Løsning, nemlig at indføre en Stempel-skat paa 10 pCt. paa de egentlige Teaterbilletter, hvoraf Kommunen fik de 5 pCt., imod at den nuværende Fattigafgift bortfaldt, og Staten 5 pCt. Saa er man nemlig sikker paa, at Skatten vil blive overført paa Publikum, medens Finansministerens Forslag ikke giver nogen Sikkerhed i den Henseende og muligvis vil resultere i, at Teatrene ikke kunne drives forsvarligt paa Grund af de forøgede Udgifter, man paalægger dem. Hvis et saadant Forslag vedtoges, vilde det være meningsløst, at man ogsaa lod det kgl. Teater svare Afgift til Kommunen. Dette Teater har jo ikke hidtil svaret nogen Afgift til Kommunen, og det var da rimeligt, at Stempelindtægten paa det kgl. Teaters Billetter indgik helt og holdent i Statskassen. Ad den Vej og ved at udvide Rammerne noget mere, ved at inddrage Beskatningsobjekter, der kunne sættes i Klasse med de i Loven nævnte, under Loven, vil man vel omtrent kunne naa det samme finansielle Resultat, saaledes at man kunde give Koncerter uden Servering og eventuelt Provinsteatre fri for Afgiften.

Det er fremhævet under Behandlingen i det andet Ting, at en saadan Statsskat som denne findes ikke i noget andet Land, og det var jo ogsaa naturligere, om det var en kommunal Skat, men under de finansielle Forhold, under hvilke Staten her befinder sig, anser jeg det for forsvarligt, at Staten tager denne Skat. Det er muligt, at man, naar der kommer bedre Tider for Statskassen, atter kan give Slip paa Skatten og lade den gaa over til Kommunerne, hvor den — det indrømmer jeg — rettest hører hjemme.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget til velvillig Behandling i dette Ting.

Johansen: Der er jo hvirvlet meget Støv op om denne Sag, og det har til Tider